

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Og virkeligheden er jo lige præcis, at der er lande, der kan klare sig uden denne her form for isolation. Selvfølgelig kan man da isolere folk på en anden måde end den traditionelle isolationsfængsling, selvfølgelig kan man da det.

Det er da i højden et spørgsmål om at bruge ressourcerne på det, et spørgsmål om at bruge ressourcerne f.eks. gennem, at der er folk til stede, når de er sammen med andre osv. Så det passer jo ikke.

Men igen: Det afgørende, som fru Birthe Rønn Hornbech så ikke ville tilbage til, var det dér med, at fru Birthe Rønn Hornbech opfatter alle anklagede som forbrydere.

Min egen erfaring med det her fik jeg i 1983, hvor politiet af en eller anden uransagelig grund havde den opfattelse, at havnearbejdernes talsmand i Esbjerg under havnearbejderkonflikten, Carl Jørgensen, var skyldig i brandstiftelse. Derfor isolerede man ham, i første omfang var han isoleret, derefter var han på psykiatrisk hospital. Det varede et halvt år, og så måtte man droppe alle anklager, fordi det hele var opspind, der var intet på ham. Men han har betalt prisen og er stadig væk mærket af den erfaring. En fuldstændig uskyldig person.

Vores menneskesyn er, at vi ikke ønsker, at uskyldige skal straffes. Det er forskellen mellem os og Venstre.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu brugte fru Birthe Rønn Hornbech jo mange ord på at fortælle, hvor dumme vi er, og hvor lidt vi kender til det. Men nu er det jo sådan, at vi havde forberedelsen omkring ændringen af isolationslovgivningen her i foråret. Der kom der netop en fængselspræst fra Vestre Fængsel, der fortalte, hvor nemt det var for de isolerede at fortælle hinanden hen ad gården, hvad det var for nogle beskeder, den isolerede havde brug for at få ud. Så de oplysninger, vi fik om, hvor velfungerende isolationen er i Vestre Fængsel, var, at den er relativt sølle.

Derfor forstår jeg slet ikke, at fru Birthe Rønn Hornbech totalt afviser muligheden for delvis isolation, forflyttelse til andre arrester og andre ting, som man tilsyneladende gør alle mulige andre steder end lige præcis her i Danmark.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Vi afviser overhovedet ikke, at der kan være forskellige grader af varetægtsfængsling. Sådan har det altid været. Men det, der jo er galt, også når man vil sammenligne med andre lande, er, at man har fået det ord isolation ind i sproget. Det fandtes ikke, da jeg startede i politiet, men da var alle i isolation. Så fik vi nogle lempelser, sådan at de fleste fik en mildere varetægt. Og så begyndte man at kalde den gamle form for varetægt for isolation. Det er sådan, det hænger sammen.

Derfor skulle hr. Søren Søndergaard drage ud i de lande, der ikke kalder det isolation, og så se, hvordan man har det dér. Det er jo pudsigt, at hver gang en dansk statsborger bliver fængslet i udlandet, er der ikke noget så pragtfuldt som at komme hjem til et dansk fængsel.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Hr. Tom Behnke som ordfører.

Tom Behnke (KF):

Isolationsfængsling. Bare selve ordet kan jo få de fleste op af stolene. Det er tidligere blevet kaldt tortur, brud på menneskerettighederne, og også under debatten i dag har vi hørt de ord blive brugt. Men alligevel er det egentlig forunderligt, at de fleste partier i Folketinget er enige om, at isolationsfængsling skal kunne anvendes i en vis udstrækning. Det skyldes jo nok, at ordet egentlig er lidt hårdere end realiteterne. Det kunne i og for sig lige så godt blive kaldt for varetægtsfængsling med begrænset adgang til kommunikation.

Der er jo ikke tale om reel og fuldstændig isolation. Den varetægtsfængslede kan modtage besøg fra fængselspræsten, advokaten, fængselsfunktionærerne, fra familien. Og efter 14 dages isolation skal den isolerede således tilbydes regelmæssige og længerevarende samtaler med præst eller læge. Desuden har den varetægtsfængslede som alle andre, der sidder i de danske fængsler, mulighed for både at se tv, høre radio, læse alle de aviser, man har lyst til. Så på den måde kan man godt holde sig orienteret om, hvad der foregår også uden for fængslet.

Fuldstændig isolation er der altså ikke tale om, men derimod begrænsninger i muligheden for at påvirke andre, så opklaringsarbejdet bliver ødelagt. Hovedideen i isolationsfængsling er, at man ikke må have kontakt med de øvrige medfanger. Det er jo ikke hensigten at fjerne en-